

χίζει νὰ τρώγῃ ἀπ' τὴ γενεά του (ὅτι ὁ κακὸς πρῶτους κακοποιεῖ τοὺς οἰκείους) ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 264. Συνών. ἀναδείχνω 3. β) Μεταφ. μένω ἀδιάλυτος, ἀποκρυσταλλοῦμαι, ἐπὶ τῆς χιόνος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Σὶ ὅποια β' νὰ ἀνιμέν' χιόν' τοῦ καλουκαίρ' βρουκουλακιάζ'. Τὸν βρουκουλακισμένου χιόν' σκουλ' κιάζ'. 2) Μένω ἄνπνος, δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ, ἀγρυπνῶ Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθν. Μύκ. κ. ἄ. "Ἄν πέσωμε ἀποτόρω, θὰ βουρβουλακιάσωμε (δηλ. θὰ ἐξυπνήσωμεν μετὰ ὄραν τινὰ καὶ θὰ μείνωμεν ἄνπνοι) Μύκ.: "Ἀπόφα ὅλη νύχτα βρουκολάκιαζα Σηλυβρ. Μετοχ. βρικολακισμένος = ἄνπνος Ζάκ. 3) Προξενῶ διὰ τῶν φωνασκιῶν ἀνησυχίαν πρὸ πάντων ἐν καιρῷ νυκτός Τῆλ.

βρικολάκισμα τό, κοιν. βρικουλάκισμα βόρ. ἰδιώμ. βουρδουλάτσασμα Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρικολακιάζω.

Τὸ νὰ γίνῃ τις βρικόλακας 1, ὁ ἰδ.

βρικολακίστικος ἐπίθ. ΔΣολωμ. (ἐκδ. ΙΠολυλ.) ὡς'.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρικόλακας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίστικος.

Παραπεποιημένος, ψευδής: Θέλει νὰ τὸ ἀδράξῃ [τὸ σκῆπτρο] ἀπὸ τὰ χέρια του, νὰ τὸ τσακίσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλο βρικολακίστικο.

βριμίδιν, ἰδ. βρυμίδιν.

βρισιὰ ἡ, ὑβρισιὰ Κάρπ. Πόντ. (Κερασ.) ὑβρισιὰ Κύπρ. ὀβρισιὰ Κορσ. Πελοπν. (Μάν.) ὀβρισιὰ (Νουμ. 223,9) ὀβριξία Εὐβ. (Κουρ.) βρισιὰ Ἀπουλ. (Καλημ.) Ζάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ. βρισιὰ Τσακων. βρισιὰ κοιν. βρισιὰ Εὐβ. Κονίστρ.) Λέσβ. Νάξ. Στερελλ. Σύμ. κ. ἄ. βρισιὰ Λέσβ. Πελοπν. (Οἶν.) βρισιὰ Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ. ('Ινέπ.) βριξία Αἰγιν. βριξία Ἀθῆν. βριξία Ἀθῆν. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Δεσφ.) βριξία Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγιν. Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρίζω. Οἱ τύπ. βρισιὰ καὶ βριξία κατὰ τὰ εἰς - εἰα - εἰα δηλωτικὰ πληγῆς. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 269.

"Υβρις, λοιδορία συνήθως διὰ φράσεων αἰσχροῦ ἐνθ' ἂν.: Τοῦ 'πε πολλὰς βρισιὰς. "Ἀκουσε ἕνα σωρὸ βρισιὰς. Τὸν ἀρχίζει 'ς τοὺς βρισιὰς κοιν. || Φρ. Τρώγω βρισιὰ (ὑφίσταμαι ἐξυβρίσιν). Λούζω μὲ βρισιὰς, (ἐξυβρίζω σφοδρῶς) σύνθηθ. Κατὰ τὴ βρισιὰ καὶ τὴ ξυλγὰ (ἡ τιμωρία πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος τῆς ὑβρεως) Πελοπν. (Λάστ.) || Παροιμ. φρ. "Ἀδικος βρισιὰ 'ς τὸν νοικοκύρη της 'Ινέπ. Συνών. ἀτίμασμα 1, βρίσιμο, βρισιό, βρισολόισμα. Πβ. βρισίδι.

βρισιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρισιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ ἔχων ἔξιν εἰς τὸ νὰ ὑβρίζῃ, ὑβριστικός.

βρισίδι τό, κοιν. βρισίδ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρισιὰ ἢ τοῦ ρ. βρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 168 κέξ.

Πολλὰ ὑβρεις ὁμοῦ, πληθος ὑβρεων, ὑβρεολόγιον ἐνθ' ἂν.: Τοῦ 'δωκε - τοῦ πάτησε ἕνα βρισίδι ποῦ ἦταν ὅλο δικό του. Τὸν ἀρχισε 'ς τὸ βρισίδι. Ἐφαγε - πῆρε ἕνα βρισίδι. Συνών. βρισολάσι, βρισολόγι, βρισολούσι, βρισομανιό.

βρίσιμο τό, ὑβρίσιμον Πόντ. (Οἶν. Χαλδ. κ. ἄ.) βρίσιμον Πόντ. (Οἶν.) βρίσιμο σύνθηθ. βριδίομο Καππ. ('Αραβάν.) βρίσ'μον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρίζω.

Βρισιὰ, ὁ ἰδ.: Θὰ τοῦ δώσω ἕνα βρίσιμο γιὰ νὰ ξέρεῃ ποιὸς εἶμαι.

βρισιό τό, Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρίζω.

Βρισιὰ, ὁ ἰδ.

βρίσκω, εὐρίσκω Ἀπουλ. Ἰκαρ. Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. Οἶν. *Οφ.) Ρόδ. κ. ἄ. ἰβρίσκον Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Γρεβεν.) κ. ἄ. εὐρήκω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. *Οφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) εὐρένω Πόντ. ('Αμισ.) ἡυρίδκω Καππ. ἐρίδκω Τσακων. ἐρέχον Τσακων. βρίσκω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἶν. *Οφ.) βριδκω Καππ. ('Αραβάν.) βρίσκον βόρ. ἰδιώμ. βριδκον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βίσκον Σαμοθρ. βρ'σκω Πάρ. (Λεῦκ.) βρίσκον Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) βρίσ-σω Κάλυμν. Χίος (Πυργ.) βριδ-σω Κύπρ. βρίσκω Θράκ. (Ταῖφ.) βρίζκω Σκυρ. βρίσκων Θράκ. βρίκων Κρήτ. μπρίσκω Ἀπουλ. (Καλημ.) βρίζκων Κρήτ. βρίκων Καππ. (Μαλακ.) βρίζκων Καππ. βρίσκων Κρήτ. βρίσκων Λέσβ. βρίσκων Πόντ. ('Ινέπ.) βρέσκω Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. *Ηπ. Ἰκαρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Μάν. κ. ἄ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) Τῆν. κ. ἄ. βρέθω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) βρένω Θράκ. (Σάκκ.) Πόντ. ('Αμισ.) Ἀόρ. βρήκα κοιν. ἡδρα σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) εὔρα Πόντ. (Κοτύωρ. *Οφ. Χαλδ.) ἡγρα Καππ. (Φάρας.) εὔρηκα Ζάκ. *Ηπ. Νάξ. Νίσυρ. Σύμ. κ. ἄ. ἡυρηκα Ἀπουλ. *Ηπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Λευκ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) κ. ἄ. ἡυρακα Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. Ἀπαρ. ἐνεστ. εὐρηκεῖναι Πόντ. (Τραπ.) ἀόρ. εὐρεῖναι Πόντ. (Τραπ.) εὐρεῖναι Πόντ. (*Οφ. Τραπ. Χαλδ.) εὐρεῖναι Πόντ. (Σαράχ.) Μετοχ. βρίσκοντας κοιν. βρίσκοντα Πελοπν. (Λεντεκ. Μάν.) βρόντα Ἀπουλ. βρήκοντα Ἀπουλ. Παθ. βρέσκομαι Μύκ. βρέθομαι Κύπρ. βρέχουμαι Κύπρ. βρυσκείμαι Βιθυν. εὐρισκοῦμαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. *Οφ. Χαλδ. κ. ἄ. Ἀπαρ. εὐρεθῆναι Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) εὐρεθῆναι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Μετοχ. εὐρημένος Πόντ. (Οἶν.) εὐρεμένος Πόντ. (Κοτύωρ.) βρεμένος Πελοπν. ('Αρχαδ.) κ. ἄ. βριμ-μένο Ἀπουλ. βρεσμένος Πελοπ. (Μάν.) βρισκόμενος Θῆρ. κ. ἄ. βρισκισμένος Νάξ. κ. ἄ. βρισμένος Σίφν. βρωμένος ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 50. Οὐδ. βρισκόμινον Κύπρ. βρισκούμενο σύνθηθ. βρισκούμινον βόρ. ἰδιώμ. βρεσκάμενο Μύκ. βρισκάμινον Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. βριδκάμινον Μακεδ.

Τὸ μεσν. βρίσκω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. εὐρίσκω. Ὁ τύπ. εὐρήκω ἐκ τοῦ ἀρχ. παρακειμένου εὐρηκα. Εἰς τὸ βρίσκονου τὸ ν' ἐγεννήθη ἀναλογικῶς ὅπως καὶ εἰς τὸ φέρνω, παίρνω, δέρνω κττ. κατὰ τὰ παλαιὰ δάκνω, κάμνω, τέμνω κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 291. Τὸ βριδ-σω ἐκ τοῦ γ' προσώπ. βριδ-σει, ἐν ᾧ τὸ δ-σ ἀπὸ τὸ σκ-στδ, ὅπως καὶ σκονί-σθονί-σθονί-σθονί κττ. Τὸ βρίστω ἐκ τοῦ μέσ. βριστομαι, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ γ' προσώπ. βριστεται, ἐν ᾧ ἀφομοίωσις τοῦ κ πρὸς τὸ ἐπόμενον τ. Ἰδ. HPernot Phonétique des parlers de Chio 442. Τὸ βρέσκω ἐκ τοῦ μέσ. βρέσκομαι. ὁ ἔχει τὸ ε ἀπὸ τὸν ἀόρ. εὐρέθηγν, βρέθηκα. Τὸ βρέθω ἐκ τοῦ μέσ. βρέθομαι, ὁ ἔχει τὸ θ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀόρ. βρέθηκα. Ἡ

